

Chương 19

Thịt mềm và Cơ bắp

Hôm qua Yến Tư Thành nghiên cứu cách giảm cân tới rất khuya, nhắm mắt nằm xuống vẫn chưa ngủ ngon, bỗng dung bắt đầu nằm mơ.

Anh mơ thấy mình vẫn đang ở tuổi mười bảy mười sáu, Lý Viện Viện cũng là một cô bé đang lớn, cô rất ốm, nhưng lại kêu gào đòi giảm cân. Yến Tư Thành bung chén thịt vừa gọi vừa đuổi theo, chạy suốt một đêm, đến cuối cùng Lý Viện Viện bỗng dung quay đầu nhìn anh nói: “Tu Thành, muốn em ăn thịt thì anh phải ngủ chung với em.”

Một giấc mộng đại nghịch bất đạo!

Yến Tư Thành giật mình bừng tỉnh: “Điện hạ! Vạn lần không thể!”

Sau khi tỉnh lại, phát hiện gương mặt Lý Viện Viện thực sự rất gần mình, Yến Tư Thành kinh hãi ngửa đầu ra phía sau, đụng phải tủ bếp đánh “ầm” một tiếng, Lý Viện Viện nghe mà cũng thấy đau, nhưng Yến Tư Thành không xoa lấy một lần, vội vàng ngồi sát vào tủ bếp, cố hết sức kéo giãn cự ly với Lý Viện Viện: “Điện hạ...” Giọng anh hơi khàn, nhưng đã dần dần tìm lại thần trí: “Điện hạ đang... đói hả?”

“Ừm, em xuống tìm đồ ăn, sau đó thấy anh ngủ kiểu này...” Lý Viện Viện thở dài, “Chỉ trách em quá sơ ý, lúc trước không nghĩ tới những chuyện này. Sao Tu Thành cũng để mình thiệt thòi như vậy?”

Yến Tư Thành không nói.

Lý Viện Viện nhíu mày: “Tối nay anh không thể ngủ như vậy nữa. Tới phòng khách đi.”

“Điện hạ...” Lý Viện Viện lườm anh, Yến Tư Thành chỉ đành sửa lời, “Viện Viện, làm vậy không hợp lẽ.”

“Không có hợp với không hợp gì cả. Dù sao tối nay anh cũng không thể ngủ ở đây nữa.” Lý Viện Viện đứng dậy mở tủ lạnh, bung đồ ăn ra, rõ ràng không muốn giằng co về chủ đề này thêm tí nào nữa, “Chúng ta mau ăn thôi, em chờ đợi cả đêm rồi.”

Yến Tư Thành thấy cô kiên trì, cũng đành bất lực thở dài.

Ăn sáng xong, Lý Viện Viện thu dọn đồ đi học, trước khi ra ngoài, Yến Tư Thành bỗng hỏi: “Viện Viện, tối nay em có lớp không?”

Lý Viện Viện lắc đầu: “Không có.”

“Chiều nay câu lạc bộ của anh huấn luyện thể lực ở sân vận động, chắc khoảng tám giờ là kết thúc, lúc đó em tới sân vận động luyện tập đi, sân vận động rộng rãi, tốt hơn luyện tập ở nhà.”

Lý Viện Viện đồng ý. Nhưng lúc Lý Viện Viện tới nhà ăn cơm lại gặp phải Trương Nam.

“Đang định ăn cơm xong thì gọi cho cô đây. Bảy giờ họp. Phải thông báo một số chuyện, thương lượng kịch bản và thời gian luyện tập.” Trương Nam nói, “Chút nữa chúng ta cùng đi nhé.”

Lý Viện Viện ngây người: “Họp mất bao lâu?”

“Không biết, tiết mục lần này biểu diễn trong Lễ hội văn hoá sinh viên, thầy rất coi trọng, đạo diễn cũng do thầy trong câu lạc bộ Nghệ thuật của trường đảm nhận, còn yêu cầu người của cả đội kịch phải tới, tôi nghĩ chắc cuộc họp này cũng mất một chút thời gian đó.”

Lý Viện Viện gật đầu, sau đó gọi điện thoại cho Yến Tư Thành, cho anh biết có thể cô sẽ đến trễ một chút. Yến Tư Thành chỉ đáp, “Ừ.”

Lý Viện Viện không ngờ “họp một thời gian” mà Trương Nam nói lại rông rã đến ba tiếng đồng hồ.

Thành viên trong đội kịch phải tự giới thiệu làm quen với nhau, sau đó nghe thầy nói một tràng, tiếp đó phân chia kịch bản, thầy lại trình bày sơ lược về từng nhân vật, cuối cùng khi cho mọi người về nhà học kịch bản thì đã mười giờ tối.

Lý Viện Viện ôm kịch bản vội vã chào các bạn, cuống quýt chạy tới sân vận động, lúc này sân vận động rất ít người, chỉ có lác đác một số người đang ngồi trò chuyện, Lý Viện Viện vừa nhìn đã thấy Yến Tư Thành đang chạy quanh sân vận động.

Anh nhìn về phía trước, ánh mắt mang vẻ kiên nghị bẩm sinh, trên mặt đầy mồ hôi, ánh đèn đường chiếu rọi khiến đường nét trên gương mặt càng rõ ràng hơn. Không chỉ gương mặt, bắp tay trần và bắp chân dưới chiếc quần xắn lên đều hiển hiện sức mạnh cơ bắp.

Bình thường Yến Tư Thành mặc quần áo, âm thầm nhìn thì trông có vẻ ốm, nhưng nào ngờ khi anh vận động lại có...

“Nhục cảm” như vậy?

Không biết làm sao, Lý Viện Viện lại so sánh Yến Tư Thành và Tiểu Bàn trong tưởng tượng, trong khoảnh khắc đã phân cao thấp được ngay, loại thịt mềm mềm trắng trắng của Tiểu Bàn sao có thể đẹp bằng loại cơ bắp này được chứ?

Rõ ràng đẳng cấp của Yến Tư Thành hơn Tiểu Bàn rất nhiều rất nhiều...

Cô nhìn đến ngây người, lúc này bên cạnh có hai cô gái đi qua, cười hi hi trêu nhau: “Người đó chạy hai tiếng rồi ấy.”

“Đúng rồi, lúc mới đến đã thấy anh ấy chạy rồi, thân hình tuyệt thật! Mặt mũi cũng đẹp trai quá, muốn nhảy tới ghê...”

“Cậu đi đi, đi đi, không đi là con rùa.”

“Người như anh ấy vừa nhìn đã biết là có chủ rồi, mình không muốn làm người thứ ba đâu, ngắm thôi cũng được.”

Có chủ à...

Trước đây thì có, nhưng hiện giờ hình như không còn nữa... đâu nhỉ?

“Viện Viện.” Yến Tư Thành nhìn thấy cô nên chạy đến, anh dừng trước mặt cô, hơi thở vẫn còn gấp gáp, từng hồi từng hồi như phun lên mặt cô. Anh nhìn cô, cho dù là cái nhìn bình thường cũng khiến người ta cảm thấy ánh mắt anh rất chăm chú, anh khẽ cao giọng, không hề bực bội khi phải đợi lâu, ngược lại còn có chút mừng rỡ, mừng rỡ vì cuối cùng cũng nhìn thấy cô.

“Họp xong rồi à?”

Lý Viện Viện gật đầu, bỗng nghe bên cạnh có tiếng nghiêng răng nho nhỏ: “Lẽ ra mình nên nhảy tới!”

“Đúng vậy, lẽ ra cậu nên nhảy tới.”

Họ coi cô và Yến Tư Thành là tình nhân, sau đó cảm thấy hai người không xứng...

Đúng là... cũng không xứng lắm, Lý Viện Viện cười cười, không để bụng những lời nói đó. Cô nói với Yến Tư Thành: “Xin lỗi, để Tư Thành chờ lâu, nếu anh mệt thì ở bên cạnh đợi đi, em chạy hai vòng rồi chúng ta về.”

“Không sao, anh vẫn chưa mệt. Có điều Viện Viện phải khởi động trước để chút nữa khởi khó chịu.”

Lý Viện Viện gật đầu, tới một góc xoay cổ xoay chân, Yến Tư Thành bên cạnh lặng lẽ chờ cô, bỗng nghe Lý Viện Viện nói: “Tư Thành, dáng chạy của anh rất cuốn hút.” Yến Tư Thành ngẩn ra, Lý Viện Viện cong mắt cười, “Sau này chúng ta thường xuyên tới chạy nhé.”

Yến Tư Thành quay đầu đi, mặt đỏ bừng, nhẹ giọng đồng ý.

Trước đó Lý Viện Viện thấy Yến Tư Thành chạy rất nhẹ nhàng, vậy là cô cũng nhẹ nhàng nói muốn chạy hai vòng, đơn giản cứ như không phải là chuyện gì to tát lắm. Nhưng sân vận động một vòng bốn trăm mét đã khiến Lý Viện Viện mệt đến phát khóc, liệu mạng chạy hết một vòng, vòng còn lại cô hầu như chỉ đi bộ, đến một trăm mét cuối cùng, cô níu tay Yến Tư Thành để Yến Tư Thành kéo cô đi hết.

Đến đích, cô không ngại dơ ngời bệt xuống đất thở dốc, chẳng buồn mở mắt.

Yến Tư Thành dùng điện thoại tính giờ, Lý Viện Viện chạy tám trăm mét hết tám phút.

Lý Viện Viện đột nhiên nhớ ra, trong các lớp học của cô có môn Thể dục, thầy từng nói cuối kỳ phải chạy tám trăm mét. Hình như con gái chạy hết trong vòng bốn phút mới coi như đạt, còn tốc độ của cô chắc đủ để người ta chạy hai lần tám trăm mét rồi...

Liên quan tới học hành, Lý Viện Viện ý thức được tầm quan trọng của vấn đề.

Trên đường về nhà, cô và Yên Tư Thành tính toán: “Hôm nay họp thầy có nói, vì thời gian đi học của mỗi bạn khác nhau, nên giờ tập kịch thống nhất từ tám rưỡi tới mười rưỡi tối thứ Sáu. Thứ Bảy và Chủ nhật tập từ hai giờ tới sáu giờ chiều. Bởi vậy sau này chúng ta phải chạy bộ trước tám rưỡi tối, trừ tối thứ Ba, thời gian còn lại em đều không có lớp, vậy sau này bảy giờ hai mươi mỗi ngày chúng ta tới sân vận động luyện tập, vận động tới tám giờ hai mươi thì em đi tập kịch.”

Nàng sắp xếp thời gian xong mới nhớ ra: “Tu Thành, giờ đó anh có rảnh không?”

Yên Tư Thành gật đầu không hề do dự: “Yên Tư Thành trước đây hình như sống rất... tự do, bởi vậy thời gian rảnh ngày nào anh cũng tới huấn luyện, bọn họ cũng cảm thấy rất kỳ quặc. Mỗi tuần anh tới hai ngày thứ Ba và thứ Bảy được rồi.”

Lên kế hoạch cho tương lai xong, hai người về nhà tắm rửa đi ngủ. Trước lúc ngủ, Lý Viện Viện lần đầu tiên trải giường, nhưng lại là trải cho Yên Tư Thành, cô dời bàn trà đi, gập sofa xuống, trải chăn nệm đặt gối lên đó, vừa ý vỗ vỗ: “Tu Thành ngủ ở đây đi.”

Yên Tư Thành nhìn giường mình, vị trí đó gần như chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy Lý Viện Viện trên giường. Buổi tối Lý Viện Viện ngủ không bao giờ cựa quậy, tuy không lo sẽ nhìn thấy điều gì không nên thấy, nhưng cách cô gần như vậy... lại còn là trong lúc ngủ...

Yên Tư Thành bắt giấc xấu hổ đỏ mặt.

“Viện Viện...” Anh gọi khe khẽ, nhưng Lý Viện Viện đã chui lên giường không nghe anh gọi, lấy chăn bịt kín tai.

Đối với việc bịt tai trộm chuông của cô, Yên Tư Thành chỉ đành dờ khóc dờ cười tiếp nhận.

Anh nghe thấy hơi thở Lý Viện Viện như sát bên tai, nằm mơ suốt đêm, Lý Viện Viện trong mơ lặng lẽ ngồi đó mỉm cười nhìn anh, không động đậy cũng không lên tiếng.

Anh cũng thất thần nhìn cô, nhìn suốt cả một đêm, không dám động đậy cũng không dám lên tiếng.

Hôm sau lúc Lý Viện Viện tỉnh lại, căn phòng đã khôi phục lại dáng vẻ cũ, bàn trà được dời về vị trí, sofa cũng được sắp lại, trên bàn trà có mấy món Lý Viện Viện thích ăn. Trong bếp truyền tới tiếng cắt rau, chắc là Yên Tư Thành vẫn đang bận rộn trong bếp.

Lý Viện Viện nhảy nhót xuống bếp, cười nhẹ hỏi anh: “Tôi qua Tư Thành ngủ có ngon không?” Cô nghĩ từ khi đến đây cô vẫn luôn được Yên Tư Thành hầu hạ, mình lại chưa làm được việc gì cho Yên Tư Thành, tối qua ít ra coi như cũng làm được một chuyện, bởi vậy sáng nay lập tức vùi công.

Nào ngờ Yên Tư Thành chỉ cắt rau không quay đầu, “Ừ” một tiếng không rõ ý tứ.

Lý Viện Viện lấy làm lạ, cô đứng ngây người ở cửa bếp một lúc. Yên Tư Thành bỗng buông dao, quay đầu lại, lúc này Lý Viện Viện mới nhìn thấy trong mũi anh nhét hai cục khăn giấy, lò mờ có thể nhìn thấy vết máu tươi.

Lý Viện Viện ngạc nhiên: “Tư Thành, sao anh lại chảy máu mũi?”

Yên Tư Thành xoa xoa mi tâm, rõ ràng hơi nhức đầu: “Điện hạ... Không khí trong phòng khách... khô hanh quá, anh vẫn thích nhà bếp hơn, tối nay em cho anh tiếp tục ngủ dưới bếp nhé...”